

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. T.**
státní příslušnost Turecká republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2021 č. j. OAM-150/LE-VL17-VL14-PS-2021, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 18. 2. 2022. Žalobce namítal, že v jeho případě mělo být uplatněno zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 písm. a), b) zákona o azylu, tedy povinnost zdržovat se v pobytovém středisku anebo povinnost osobně se hlásit Ministerstvu vnitra ČR ve stanovené době. Žalobce vyslovil domněnku, že rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu nedostatečně odůvodněné. Žalovaný konstatoval, že z prokázaného jednání by mírnější donucovací prostředky nebyly účinné a dostačující. Z jakých konkrétních důvodů však žalovaný neuvedl. Žalovaný rovněž konstatoval, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Čím přesně by byl ovšem tento průběh narušen, není v rozhodnutí zdůvodněno. Pokud žalovaný uvádí, že dosavadní způsob jeho života v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR, je třeba dodat, že nepáchal žádnou trestnou činnost. Byl „pouze“ nějakou dobu zde nelegálně, ovšem nelze jej kvůli tomu automaticky odsuzovat jako osobu, která nerespektuje právní řád. Společenská škodlivost takového jednání je totiž velmi nízká, a měla by být tak zohledněna, neboť nebyl nikterak narušen veřejný pořádek, ani nebyly ohroženy jakékoliv individuální či společenské zájmy. Neshledává důvodným argument žalovaného, že by jeho propuštěním ze zajištění byl ohrožen průběh správního řízení a že nelze rozumně předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření. Žalobce zdůraznil, že tyto nepodložené závěry žalovaného se opírají pouze o jeho minulé jednání, ale neřeší již přítomnost a současné chování či způsob života, který není v rozporu s jakýmkoliv právním předpisem. Navíc závěr o nemožnosti změny v chování je naprosto zcestný, neboť jeho jednání v minulosti se týkalo naprosto odlišné věci. Proto nelze uvádět, že se jeho chování nezmění. Poukázal na to, že v minulosti nežádal o mezinárodní ochranu a nebylo v jeho věci rozhodnuto o zvláštním opatření, které by porušil. Je tedy nutné striktně oddělit jednání, kterými v minulosti porušil právní předpisy a jednáním, které se týká aktuální situace. Žalobce dále namítal, že neexistuje jakákoliv pochybnost o mezinárodní ochranu žádat okamžitě při vstupu do České republiky. Žádost může být fakticky podána kdykoliv, pokud objektivně existují důvody pro její podání. Nemůže tak být trestán za to, že žádost podal „opožděně“, ačkoliv žádný právní předpis nestanovuje konkrétní dobu, kdy má být žádost o mezinárodní ochranu podána. Nelegální vstup ani jeho pobyt na území ČR nedává státu automaticky pravomoc ho zajistit nebo jinak omezit jeho svobodu pohybu. Navíc zajištění nesmí mít charakter represivního nebo disciplinárního opatření za nelegální vstup nebo pobyt na území. Žalobce dále namítal, že odůvodnění rozhodnutí o zajištění by v žádném případě nemělo být pouze formálním úkonem s obecným odůvodněním, ale mělo by vždy odpovídat konkrétnímu případu.
2. Žalobce dále uvedl, že kromě toho v rámci řízení prezentoval i individuální důvody žádosti o mezinárodní ochranu, konkrétně sdělil obavy z výkonu vojenské služby a jeho případného nasazení jako tankisty ve válce. Uznal, že v řízení neposkytl žádný písemný či jiný důkaz, ovšem svou část důkazního břemene unesl poskytnutím věrohodné výpovědi. Žalovaný měl povinnost shromáždit dostatečné množství aktuálních a přesných informací o zemi původu, které jsou relevantní ve vztahu k tvrzením žadatele. Žalovaný však tuto povinnost nesplnil. Vycházel toliko z Informace OAMP – Ukrajina: Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, stav: srpen 2020. V této zprávě navíc žalovaný odkázal pouze

na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisejí s důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc se převážně jedná o informace, jejichž autorem je sám žalovaný. Informace, které žalovaný shromáždil, jsou nedostatečné. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s důvody, proč se obává výkonu vojenské služby a pouze konstatoval, že nedoložil žádné dokumenty na podporu svých tvrzení a že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Žalovaný se tak vůbec nezabýval jeho individuálním případem a možnostmi, že za určitých okolností lze povolání do války podřadit pod § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Žalovaný měl dle jeho názoru posoudit jednak otázku, jaký trest by mu mohl v případě nenastoupení do armády hrozit a zda tento trest není nepřiměřený, posoudit i otázku, zda by případný výkon vojenské služby nemohl zahrnovat podílení se na páčání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Všechny tyto okolnosti byl žalovaný povinen vyhodnotit a to na podkladě aktuálně shromážděných relevantních zpráv z důvěryhodných zdrojů. To však žalovaný neučinil a takové zprávy ani neměl k dispozici.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Zdůraznil, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR před jeho zadržením a umístněním do ZZC, respektive z jednání žalobce je zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, tento krok v ČR by nikdy neučinil. Sám žalobce uvedl, že jeho cílovou zemí je Německo, kde chce žít a pracovat a že mu v případě návratu do vlasti nic nehrozí, pouze se tomu brání kvůli jeho záměru vydělat si v Německu peníze. Takovéto jednání a pohnutky jednoznačně dokazují pouhou účelovost jeho jednání. Žalovaný v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 28. 10. 2021 č. j. KRPB-197135-20/ČJ-2021-060023-SVZ byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění za účelem realizace správního vyhoštění. Správní vyhoštění mu bylo uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, rozhodnutím ze dne 29. 10. 2021 č. j. KRPB-197135-31/ČJ-2021-060023-SVZ. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce na území České republiky vstoupil a pobýval neoprávněně, na výzvu policie nepředložil žádný cestovní doklad nebo oprávnění k pobytu na území ČR nebo států Evropské unie. Ze správního spisu se dále podává, konkrétně pak z protokolu o výsledku žalobce jako účastníka řízení, že z Turecka odcestoval ještě se svým krajanem v kamionu, který je měl odvézt do Evropy. V nákladovém prostoru kamionu dojeli až do Vídně. Do kamionu je vzal převaděč – řidič kamionu, kterému zaplatil za cestu 5 000 Euro. Když kamion jednou zastavil a řidič jim

sdělil, že jsou v Berlíně a vyzval je, aby si vystoupili, zjistili, že fakticky jsou ve Vídni. 27. 10. 2021 s nápisem „Berlín“ na kartonu krabice si stoupili na benzínovou čerpací stanici. Zastavilo jim auto s německou registrační značkou. Řidič jim řekl, že jede směrem na Německo. Do auta nastoupili a nikde nezastavovali. Až v jednom místě je zastavila a kontrolovala hlídka policie. Do České republiky přicestoval 28. 10. 2021. Chtěl se dostat do Berlína a pracovat tam. Cestovní pas nemá, protože jej nechal doma v Turecku. Kopii dokladu má v mobilním telefonu. Je svobodný. O azyl nikde nežádal. Je zdravý, žádné léky nebere. Na území ČR ani EU nikdy nebyl. Na území ČR nemá žádný majetek, ekonomické vazby. O vízum nikdy nežádal. V Německu by chtěl pracovat a požádat tam o azyl. V České republice zůstat nechce. Žalobce rovněž uvedl, že si je vědom toho, že se na území EU nachází bez platného oprávnění k pobytu. V návratu do Turecka mu nic nebrání, nehrozí mu tam nic, do Turecka se může vrátit, ale nechce. Chce vydělat peníze pro svou rodinu.

6. Ze správního spisu dále plyne, že dne 1. 11. 2021 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky.
7. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
9. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky (žalobce pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, bez jakéhokoliv oprávnění k pobytu), ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Žalobce přitom sám deklaroval, že jeho

cílem je Německo, nikoliv tedy Česká republika. Žalobce ihned po vstupu na území České republiky měl nepochybně možnost na policii požádat o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z území evropských států vycestovat a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumět předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně popsal žalobcovu osobní a rodinnou situaci, včetně jeho pobytové historie a charakteru porušených povinností (viz strana 1-3 odůvodnění). Zjištěné okolnosti žalobcova případu lze shrnout tak, že se pokoušel dostat do Německa, a to i za pomoci osoby podílející se na organizaci nelegální migrace. Z výpovědi, kterou žalobce učinil v předchozím správním řízení, je zřejmé, že Česká republika pro něj byla toliko tranzitní zemí, a nic nenásvědčovalo tomu, že by hodlal v České republice setrvat (a že by zde chtěl požádat o mezinárodní ochranu). Jak již výše uvedeno, o tu požádal až v návaznosti na zahájené řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění.

12. Soud uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění Policie České republiky. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
13. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[Zadejte text.]

Ostrava 2. 12. 2021

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje